

vil tabe ikke saa lidt ved den Ordning, som her foreslaas. Men bliver Udbyttet væsentlig større, saa vil nok det Tidspunkt komme, da Banken kan siges at vinde. Men hvornaar og under hvilke Forhold Banken vil naa frem dertil, er det i Dag ganske umuligt at overse. Som Følge deraf vil der kunne diskuteres, om det Forhold, der nu er saa godt som fastslaaet her ved det foreliggende Forslag, Forholdet mellem Bankens Rettigheder paa den ene Side og Bankens Pligter paa den anden Side, i det hele er korrekt. Det er muligt, at vi, uden at gaa Banken for nær, kunde forlange et noget større Udbytte for Staten. Men Flertallet har ikke turdet gøre det, fordi det, det i første Linie kommer an paa her, er, at vi skulle sikre vort Seddelvæsen, og hvad det langt mindre kommer an paa, er at skaffe Staten nogle faa Tusind Kroner mere i Indtægt. Vi maa med andre Ord sørge for, at Banken ikke bliver gaet for nær. Grunden til, at vi ere vegne tilbage fra at stille ret meget yderligere Krav, end der var stillet i det oprindelige Forslag, er den, at vi ikke under nogen Omstændigheder have turdet risikere at spænde Buen saa højt, at vi gik hen og tvang Banken ind paa Forretningsmetoder, som i og for sig vilde være uheldige.

Noget af det første, jeg omtalte her, var det, at det, det først og fremmest kom an paa for en seddeludstedende Bank var Ro og Besindighed i Ledelsen og Forsigtighed i det hele, saaledes at vi ikke kom ind i uordnede Pengeforhold, som vi vare det for 100 Aar siden. Og stille vi det som en absolut Fordring til Banken, vil det sige, at det er ganske umuligt samtidig at spænde Fordringerne med Hensyn til Andel i Bankens Udbytte saa højt, at vi ere sikre paa, at nu er det kommet til Balance mellem Rettigheder og Pligter. Vi have altsaa bevidst holdt os paa den Side, at vi ikke spænde Buen for højt overfor Banken. Men paa den anden Side gøre vi det under den Forvisning, at Nationalbanken ogsaa for Fremtiden vil holde sig til den mere forsigtige Forretningsførelse, ikke lade sig tvinge ind i Finansoperationer, der maaske kunde give større Udbytte for Bank og Stat, men kunde komme til paa uheldig Maade at influere paa Seddeludstedelsen.

Af disse Grunde har altsaa det store Udvalgsflertal, det vil sige hele Udvalget, bortset fra det socialdemokratiske Mindretal, kunnet tiltræde Grundtrækkene i det foreliggende Lovforslag. Men samtidig

dermed har Udvalget ikke kunnet opnaa fuld Enighed med Hensyn til alle enkelte Punkter. Man vil derfor se en Del Ændringsforslag tiltraadte af hele Udvalget, men samtidig er der stillet Ændringsforslag af særlige Mindretal og et enkelt af et Flertal.

Jeg skal nu ganske kort omtale de Ændringsforslag, som ere stillede af Udvalget som saadant, idet jeg anser det for rigtigst ikke at omtale de af andre Forslagsstillere stillede Forslag, før disse selv have haft Lejlighed til at omtale dem.

Der er først Ændringsforslaget Nr. 9 til § 6, der tilsigter at sikre Statens Fortjeneste ved Indkaldelsen af de Sedler, der ere udstedte af Nationalbanken. Naar vi tænke os op imod det Tidspunkt, da den ny Oktroj, som vi arbejdede paa her, er udløben, altsaa om 30 Aar, vil man se, at hvis vi fulgte Lovforslaget, som det foreligger, vil Banken kunne udstede Sedler lige op imod det Tidspunkt, da Oktrojen udløber, og den vil ikke være forpligtet til at indløse dem paa de sædvanlige Vilkaar: at den deler Fortjenesten halvt med Statskassen af de Sedler, som muligvis ere blevne tabte, naar Præsentationen skal ske, efter at Oktrojen er udløben. Derfor have vi ment, og det er tiltraadt af den højtærede Minister, at Regelen om Fortjenesten ved Indkaldelsen af Sedler, der blive borte og ikke skulle erstattes, ogsaa skal gælde for Sedler, som ikke vende tilbage, naar de indkaldes selv efter det Tidspunkt, da Oktrojen er udløben.

Ved Ændringsforslaget under Nr. 13 til § 7, hvor Talen er om de Værdipapirer, som skulle henlægges til Dækning for den Halvdel af Seddelmassen, som ikke er dækket gennem Metal, have vi ment det bedst at begrænse Arten af disse Værdipapirer til Obligationer, som noteres paa Københavns Børs, men ikke Aktier. Grunden dertil er, at vi gaa ud fra, at Obligationer gennemgaaende ville være af mere fast Karakter og ikke saa stærkt svingende som Aktier, idet Obligationerne jo staa paa deres fast paatrykte Rente og altsaa i alt væsentligt kun kunne være den Smule Variation underkastede, som der kan være paa Rentens Omraade. Vi maa jo huske, at Forudsætningen er den, at det skal være gode Papirer, og dersom vi brugte Aktiebrevne til Dækning for disse Sedler, vilde de svinge i Værdi ikke alene med Renten, men tillige med Rentabiliteten af det Erhverv, som Aktiebrevne lyde paa. Det er en Ændring, som tilsigter at